

ΒΙΒΛΙΟ

«Στα πόδια της αιώνιας άνοιξης»: Η Πόλη ζωντανεύει στις σελίδες του βιβλίου της Νεκταρίας Αναστασιάδου

Μια συνάντηση με έναν παλιό εραστή μετά από σαράντα χρόνια, με φόντο την Κωνσταντινούπολη του τότε και του τώρα

SHARES

4

Νεκταρία Αναστασιάδου «Στα πόδια της αιώνιας άνοιξης» εκδόσεις Παπαδόπουλος

20.07.2023, 17:12

A.V. Team

Νεκταρία Αναστασιάδου: Παρουσίαση του δεύτερου βιβλίου της «Στα πόδια της αιώνιας άνοιξης» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος

«Ακόμα δεν έχεις καταλάβει ούτε εμένα ούτε την Πόλη. Κάθε πρωί πίνω τον καφέ μου ακούγοντας τα δύο επιτοίχια ρολόγια που κτυπάνε εκτός ρυθμού, και σχίζω μια σελίδα από το ημερολόγιο με τη σκέψη ότι είμαι είκοσι τέσσερις ώρες πιο κοντά στο ραντεβού με τον Ραφαήλ. Για το ραντεβού αυτό δεν σε έχω πει: ντρέπουμε που ποτέ δεν ήυρα άντρα να αντικαταστήσω τον Ραφαήλ, και ντρέπουμε που ακόμα ελπίζω μετά από σαράντα χρόνια.

Σήμερα πετώ το ημερολόγιο του 2015 και ανεβάζω το καινούργιο που αγόρασα στο χριστουγεννιάτικο μπαζάρ του Ζωγράφειου Λυκείου. Διαβάζω το δίδαγμα της ημέρας: Καλύτερα να παραπατήσει κάποιος στο δρόμο παρά στα λόγια. – Σοφία Σειράχ, 20:18. Να το. Είναι σίγουρο ότι ο Θεός κανονίζει τα αποφθέγματα αυτά ειδικά για μένα, είτε να με πει τι θα γένει εκείνη την ημέρα είτε να με πει τι δεν πρέπει να αφήσω να γένει. Απ' ό,τι κατάλαβα, σήμερα το στόμα μου θα με βάλει πάλι τρικλοποδιά.

«Δίκαιος δεν είσαι» Τον λέγω. «Εμένα με έδωκες γλώσσα μεγάλη σαν παπούτσι, και ύστερα με λες να την ελέγξω. Εύκολο είναι;».

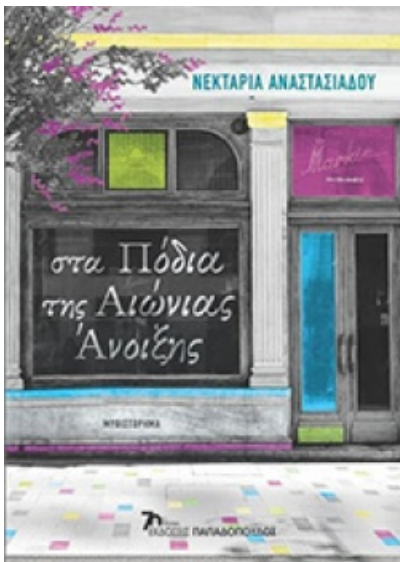
Κανονικά περνώ την ημέρα μου με το σπίτι. Συμμαζεύω και κάμνω χουζμέτια – «λάτρα» που λέτε εσείς. Μαγειρεύω. Βάζω στη διαπασών τα ζειμπέκικα που με κάμνουν να ξεχνώ τα πάντα. Πηαίνω κάνα γύρο, καβγαδίζω με τον δεσπότη ή με τους μαγαζάτορες του μαχαλά. Επισκέφτομαι τον Μουχαρρέμ τον ζαχαροπλάστη, που φορεί άσπρη γιατρική μπλούζα απάνω από τα ρούχα, χίλια χρόνια να έχει· ακόμα διατηρεί στο μαγαζί του την ξύλινη μπουαζερί και τις αριστοκρατικές βιτρίνες που εγκατέστησε ο πατέρας του πριν γεννηθώ. Άλλες φορές πίνω καφέ και κάμνω σοχμπέτι με τον αδελφικό μου φίλο, τον Κωστάκη· δεν λέμε τίποτες κακό, του μαχαλά τα νέα.

Η Πόλη μας αλλάζει, η ρέγουλά μας όχι. Παραδέχομαι, βέβαια, ότι δεν χαίρομαι με την κατάσταση του απαρτμάν μας –το Bereketli Palas– που χτίστηκε στο 1932 από τον Ρωμιο αρχιτέκτονα Αριστείδη Χαβιαρόπουλο για τον Αιγύπτιο Εβραίο Γιακούπ Μιζραχή.

Αρχοντική, μουσταρδί, νεοκλασική μια «πολυκατοικία» είναι με έξι πατώματα, από τις πρώτες που χτιστήκανε με μπετόν αρμέ. Απάνω από την κεντρική είσοδο είναι μια σειρά από τζούμπες –προεξοχές με παράθυρα δηλαδή– μία σε κάθε πάτωμα, όπως και στα παλιά ξύλινα που ακόμα δεν έχουμε ξεχάσει. Στην πλαϊνή όψη έχει δυο σειρές από τζούμπες. Γωνιακό είναι το Bereketli και ανοιχτό από τρεις πλευρές: μπροστά στη λεωφόρο İsmet İnönü, πλάι προς τον μπαχτσέ ενός νοσοκομείου, και πίσω, απ' όπου παλιά έβλεπες τον λόφο Ταταούλων. Όταν γεννήθηκα, στο 1943, μνίσκανε εδώ τρεις εβραϊκές και έντεκα ρωμαίικες οικογένειες. Τις πόρτες δεν τις κλειδώναμε και, όταν η γειτόνισσα χρειαζούντανε κάτι, έμπαινε μόνη της και έλεγε «Μανίτσα μου, κάθισε εκεί που είσαι, θα πάρω τον τεντζερέ τον μεγάλο. Έχω τραπέζι το βράδυ και δεν με φτάνουνε οι δικό μου». Τώρα έχουμε άλλες αναλογίες: τρία σπίτια, ένα διαμέρισμα που είναι γραφείο και σπίτι, και δέκα κανονικούς χώρους εργασίας, ένας από τους οποίους είναι ο δικός σου, ο αρχιτεκτονικός. Τις πόρτες όχι μόνο τις κλειδώνουμε, αλλά βάλαμε και διπλές για πιο πολλή σιγουριά.

Παρ' όλες τις αλλαγές στην Πόλη και στο απαρτμάν, το σπίτι μου το βαστώ έτσι όπως ήτανε όταν ήρθα στον κόσμο. Ξεύρω ότι δεν το αρέσεις αυτό. Εσύ έχεις τις περγαμηνές σου: δίπλωμα από τη Scuola di Architettura του Πανεπιστημίου Φλωρεντίας και μάστερ στο Architectural Conservation από το Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου, όπως επισήμαινες emphaticά όταν γνωριστήκαμε πριν δυο χρόνια. Αμά εγώ σε λέγω ότι τα μόνα πράγματα που θα κάμουμε κονσέρβα εδώ μέσα είναι βύσσινο, φράπα, συκάκι και τριαντάφυλλο. Μπορεί να είσαι ικανή να αναστήσεις ερειπωμένα αρχοντικά στην Κατπαδοκία, αλλά σε ρωτώ: την ιστορία μου και τα φαντάσματά μου μπορείς να τα κονσερβάρεις;»

Το μυθιστόρημα «Στα πόδια της αιώνιας άνοιξης» της Νεκταρίας Αναστασιάδου

Αυτή είναι η ιστορία της Αθηνάς μια ασυμβίβαστης Πολίτισσας, που ζωντανεύει μέσα από τη φρέσκια, πληθωρική, γεμάτη ζωντανές περιγραφές γραφή της Νεκταρίας Αναστασιάδου. Το μυθιστόρημα «Στα πόδια της αιώνιας άνοιξης» που μόλις κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος, ανακαλεί μνήμες από μια χαμένη πλέον Πόλη. Γραμμένο με ένα μείγμα πρώτου και δεύτερου προσώπου στη αφήγηση, η κεντρική ηρωίδα του βιβλίου έχει μια αμεσότητα στο λόγο της που σε κερδίζει. Παράλληλα η ιστορική αλλά και η σύγχρονη Πόλη ζωντανεύει στις σελίδες του καθώς η συγγραφέας καταφέρνει να αναπλάσει γλαφυρά το χαμένο πια παρελθόν της όσο και το εκρηκτικό της παρόν.

Η Αθηνά γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη και έζησε τα Σεπτεμβριανά, κάμποσους αρραβώνες, τις απελάσεις του 1964, χούντες. Αληθινή και γήινη, είναι μια γυναικά που ζει

με πάθη, ξέρει να αγαπά, αυτοσαρκάζεται, έχει εμμονές αλλά αναγνωρίζει και τα λάθη της. Τώρα είναι το 2016, η χρονιά που υποσχέθηκε, σαράντα χρόνια πριν, να συναντηθεί με τον Ραφαήλ, έναν παλιό εραστή από τον οποίο δεν έχει λάβει ποτέ νέα. Αναμένοντας το ραντεβού, η Αθηνά μπλέκεται σε δολοπλοκίες και καυγάδες, βάζει σε κίνδυνο τις φιλίες της και αγωνίζεται να απελευθερωθεί από προκαταλήψεις ενώ παράλληλα στοχάζεται για το πέρασμα της νιότης, τη μοναξιά, τον έρωτα, αλλά και την κουζίνα σε αυτό το ζωντανό, συγκινητικό βιβλίο.

Νεκταρία Αναστασιάδου: Σύντομο βιογραφικό

Η Νεκταρία Αναστασιάδου κέρδισε το 2019, το πρώτο βραβείο στον Ζωγράφειο Αγώνα, λογοτεχνικό διαγωνισμό που θεσμοθετήθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τον 19ο αιώνα. Το πρώτο της βιβλίο, *A Recipe for Daphne*, γραμμένο στα αγγλικά, εκδόθηκε από τον American University in Cairo Press το 2021 και χαρακτηρίστηκε από την *Washington Post* ως «λαχταριστό ντεμπούτο, ίσως το πρώτο σύγχρονο αγγλόφωνο μυθιστόρημα που καταπιάνεται με τους Ρωμιούς της Πόλης». Η Elif Shafak, γράφοντας στους *New York Times*, συμπεριέλαβε το *A Recipe for Daphne* στη λίστα των αγαπημένων βιβλίων της για την Κωνσταντινούπολη. Το 2022, το βιβλίο προκρίθηκε στη Short List για το Runciman Award, έλαβε Εύφημη Μνεία στο Eric Hoffer Award και ήταν επίσης υποψήφιο για το Dublin Literary Award. Διηγήματα της Αναστασιάδου έχουν δημοσιευθεί σε ανθολογίες και στον Τύπο, διεθνώς.

Η Νεκταρία Αναστασιάδου.

